

CENTRUL

La Centru sunt aduși copii pe care părinții lor nu și-au dat seama că i-au făcut.

Ei sunt ambalați atunci când sunt găsiți în niște cutii speciale pe care nu e scrisă nicio adresă. Altminteri, copiii ar găsi drumul înapoi către casă. Cei de la Centru îi sortează după mărime, le pun câte un număr și îi repartizează în niște camere pe care apoi le umplu până la refuz. Personalul nu are voie să stea prea aproape de noi, să nu se contamineze. Dacă etichetele cu care suntem numerotați ar fi puse corect, sigur părinții noștri ar ști unde ne pot găsi. Asta pentru când o să înțeleagă în sfârșit că suntem ai lor și nu am vrut să plecăm singuri de acasă. Cu siguranță ei ne iubesc, dar încă nu și-au dat seama de asta.

Orice copil care ajunge în Centru trebuie să aibă răbdare cu părinții lui. Ei trebuie înțeleși, pentru că poate au fost foarte ocupați sau foarte grăbiți sau au avut altă treabă atunci când ne-am născut. Cei mai norocoși dintre noi și-au descoperit părinții, dar au ghinionul că părinții nu i-au descoperit pe ei. De aceea încearcă să devină cât mai vizibili și fac zgomot când plâng, spre deosebire de ceilalți copii, care plâng mai înfundat.

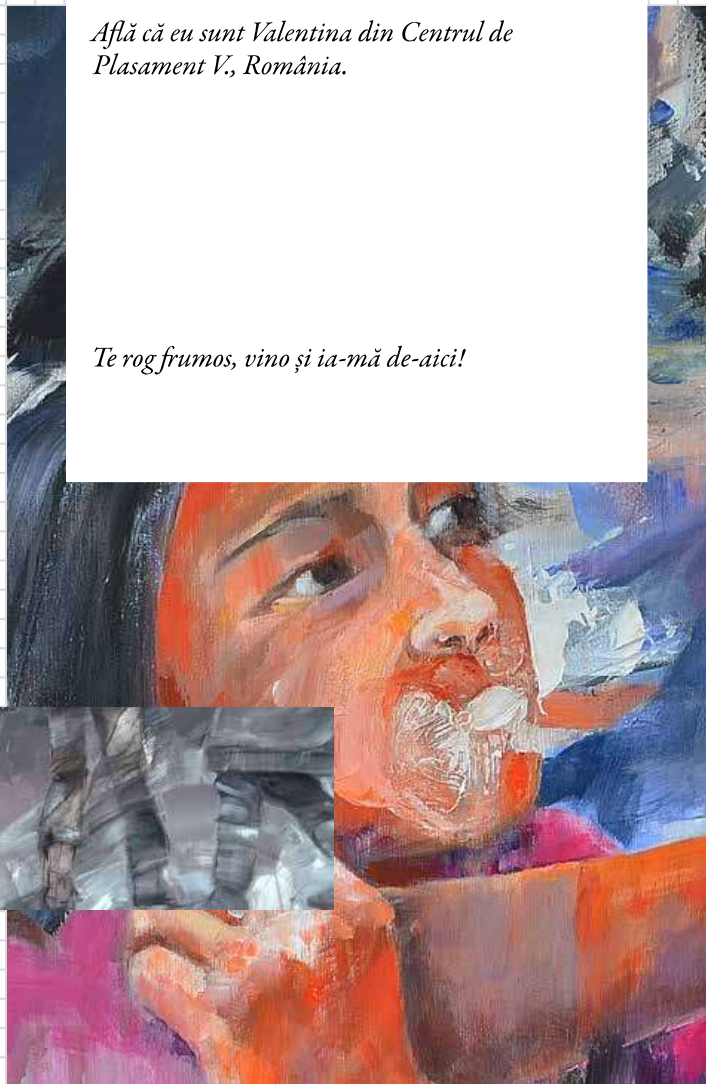
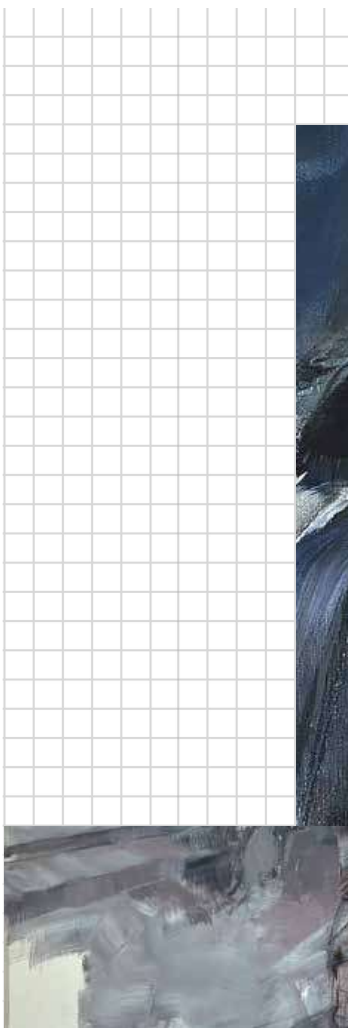
Centrul e o bază spațială în care suntem pregătiți pentru a popula alte planete, unde nu există mâncare și jucării. Prin noi, omenirea vrea să afle dacă se poate adapta la condițiile de mediu în care nu există iubire. Care dintre noi rezistă mai mult fără să-și imagineze că va veni cineva să-l ia acasă, acela va fi primul trimis în spațiu. Ca să nu-i pară rău dacă face pană racheta și nu se mai poate întoarce.

Toți însă visăm să avem o familie. De aceea zilele trec foarte încet, pentru că e foarte greu să aștepti pe cineva care nu vrea să vină la tine.

Această scrisoare am scris-o întrucât cei de la Centru ne-au spus că ne duc peste câteva zile să vedem și noi marea. Am citit într-o carte că singura șansă de scăpare a unui naufragiat e să pună o scrisoare într-o sticlă și să o arunce în valuri, pentru cazul în care o va găsi cineva, ca să știe unde să-l caute. Așadar, pentru cel care vei găsi această scrisoare:

Află că eu sunt Valentina din Centrul de Plasament V, România.

Te rog frumos, vino și ia-mă de-aici!

TRANSFORMATORUL

Doamna noastră are pe cineva cu care se întâlnește la Transformator. De câte ori vorbește cu el la telefon zâmbește altfel decât cu noi.

Uneori vorbește într-o română din care nu înțelegem nimic și de care ne-a spus că este greacă. Aș vrea să pot vorbi și eu așa ca Doamna ca să nu priceapă nimeni ce spun. De câte ori spun ceva mănânc bătaie. Oamenilor mari nu le place să vorbești cu ei.

Noi facem parte dintr-o clasă specială pentru că în celelalte clase nu ne-a primit nimeni. Aici e mai bine decât în clasele normale, unde copiii sunt foarte răi cu noi. Ei vin la școală cu pachețele împăturite în șervețele și mănâncă în pauze.

Părinții lor trec pe la școală de multe ori și vorbesc cu ei fără să se enerveze. De aceea nu tresar niciodată și se poartă de parcă totul ar fi al lor.

Cuvântul pe care l-am auzit cel mai des până acum este dizabilități. Mi-a luat foarte mult până am reușit să-l pronunț. Dizabilități e atunci când nu te vrea nimeni.

Fiecare dintre colegii mei are ceva, chiar dacă uneori nu se vede. De aceea au făcut o clasă numai pentru noi, ca să nu-i deranjăm pe ceilalți copii. Doamna noastră ne-a spus că și noi suntem copii normali, dar puțin diferiți de ceilalți copii. Ea știe cum să vorbească cu noi pentru că nu este normală.

Când l-au adus pe Alex în clasă stătea tot timpul la geam și privea afară, de aceea toți profesorii îl certau, ba de câteva ori chiar au încercat să-l dea cu forța jos, spunându-i că e o mare neobrăzare să te uiți pe fereastră în timp ce ți se predă, dar el de fiecare dată s-a suit la loc. Doamna noastră l-a lăsat o vreme așa, după care s-a așezat lângă el pe pervaz. „Mă primești și pe mine lângă tine?” l-a întrebat ea. „Promit că n-o să te deranjez cu nimic. Ba, dacă vrei să-mi spui ce faci, poate intru și eu în joc. Numai dacă vrei.” „Număr mașini”, i-a răspuns el. „Și eu le numărăm când eram mică”, a continuat ea. „Parcă așa timpul trece mai ușor. Uite, îți propun un joc: dacă sunt mai multe cele care vin înspre noi, câștig eu, dacă sunt mai multe cele care se duc, câștigi tu, s-a făcut?” după care nu au mai zis nimic. Zile la rând am stat cu ochii la ei și ne întrebam cât timp o s-o țină așa, cățarați în fiecare oră la geam și numărând mașini. Alex a fost primul care a coborât. A luat-o ușurel printre rânduri și s-a întors la banca lui. „Ați avut noroc, i-a spus Doamnei. Altfel, nu câștigați.”

Afară începuse să ningă.

El e singurul dintre noi pe care părinții nu l-au căutat niciodată, deși cei de la Centru spun că trăiește și i-au rugat de mai multe ori să vină să-l vadă. Eu cred că tocmai de aceea stă mai tot timpul cu nasul lipit de fereastră, așa am văzut făcând și un cățel de pe-aici care așteaptă cu boticul lipit de zăbrelele de la gard să i se-ntoarcă stăpânii.

*numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina
meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele
Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e
numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina
meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele
Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e
numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina
meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina
meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele
Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e
numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina
meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele
Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e
numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina
meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele meu e Valentina numele*

*asta nu trebuie să uit
niciodată dacă îți uiți
numele nu mai știi cine ești
odată am uitat cum mă
cheamă și m-am gândit cu
groază că mama n-o să mai
știe pe cine vrea înapoi.*

Colegul meu de bancă are o fotografie pe care o ține ascunsă în buzunar. Când și când o scoate de-acolo și se uită la ea pe furiș. Sunt sigură că în poza aia e mama lui despre care ne-a spus că a murit atunci când era mic și tot atunci taică-său a ajuns la închisoare. Până acum n-a vrut să dea nimănui poza să se uite la ea. Cu toții suntem curioși s-o vedem și ne gândim că mama lui trebuie să fi fost foarte frumoasă. Îl cheamă Ciprian, dar noi îi spunem Cibi.

Uneori trag cu coada ochiului să văd ce mai face și de fiecare dată mi se pare foarte întunecat. Eu am rămas fără mamă tot când eram mică, doar că mama mea nu a murit, ci a plecat. De aceea eu nu țin ascunsă nicio poză cu ea. Doamna ne-a spus că un copil căruia i-a murit mama e un copil care nu va avea niciodată o casă a lui, chiar și atunci când va avea o casă. Mi s-a părut tare ciudat, dar adevărat. Și eu am rămas fără casă când a plecat mama. Cum i-o fi ei acolo, singurică, printre străini?

Ciprian a fost dat afară de la mai multe școli pentru că e agitat și se ia tot timpul la bătaie. El face urât ori de câte ori îl înjură cineva de mamă. Aici cele mai multe sunt înjurăturile de părinți, despre care toți spun că nu vor să mai audă, dar cum le zici ceva rău de ei, sar imediat la bătaie. Asta înseamnă că totuși le pasă.

Dintre noi, Ciprian o iubește cel mai mult pe Doamna noastră despre care ne-a spus că seamănă foarte mult cu mama lui. Odată i-a adus un buchet de crini așa de mari că nici nu se mai vedea de ei. Ea e singura pe care a lăsat-o să se uite la poza lui. Despre taică-său n-a vrut să ne spună niciodată nimic, dar atunci când îl întrebăm de el se întunecă și mai tare.

*Pielea Doamnei noastre
miroase foarte frumos. Ea ne
lasă să ne băgăm mâinile în
mânele ei ca să ne încălzim.
De aceea mânele de la
haine i s-au lărgit până s-au
făcut ca niște aripi.*

*Când mă fac mare o să am
și eu Transformatorul meu.
De-acolo Doamna se întoarce
întotdeauna fericită.*

